

LBRIS

We know
books

Arhim. Simeon KRAIOPOULOS

TAINA SUFERINȚEI

Traducere de
Preot Victor MANOLACHE

BUCUREȘTI
EDITURA BIZANTINĂ

Cuprins

ÎN LOC DE PROLOG „OPREȘTE-TE PUȚIN ȘI IA AMINTE!”	7
<i>Sunt sub stăpânirea lui Dumnezeu!</i>	9
A. SUFERINȚA, BINECUVÂNTARE SAU BLESTEM?	13
„DĂ-MI ȘI ALTĂ DURERE”	14
<i>Suferința aduce în suflet mai mult folos decât orice altceva</i>	14
<i>Suferința brăzdează adânc sufletul...ca un plug</i>	17
<i>...Și vine harul și binecuvântarea lui Dumnezeu,</i>	19
<i>„Să fii binecuvântat, Dumnezeu meu!”</i>	21
<i>Calea cea scurtă a mântuirii</i>	22
<i>Când va ridica Dumnezeu suferința?</i>	26
CELE TREI PRICINI DIFERITE ALE TRISTEȚII	29
1. <i>Tristețea din înrăurire demonică sau dintr-o stare de boală</i> ..	30
2. <i>Tristețea provenită din împrejurări neplăcute</i>	33
3. <i>Tristețea după Dumnezeu: Pregustarea raiului</i>	34
<i>Viața creștinului este o continuă tristețe fericită</i>	37
PĂTIMIRILE SUNT CALEA SPRE MÂNTUIRE EXPERIMENTATĂ DE SFINȚI	40
<i>...Ca o altă cristelniță</i>	43
<i>Atunci se vor deschide ochii sufletului</i>	45
<i>Simți ce înseamnă că Dumnezeu nu a avut milă de tine</i>	46
<i>„Fie binecuvântate! Oricâte aș pătimi, sunt puține...”</i>	47
SĂ-L ÎNSOȚIM PE DOMNUL ÎN SĂPTĂMÂNA MARE	50
<i>Domnul, Cel fără de păcat, îmbrățișează suferința</i>	50
<i>Le vom pierde pe toate, ca să le aflăm cu adevărat</i>	53
<i>Împreună cu Hristos</i>	55
<i>În timp ce mergem spre Golgota, împreună cu Hristos, ne aflăm</i> <i>deja înlăuntrul Raiului</i>	56
<i>Rugăciunea, lucrarea firească a sufletului</i>	58
CA ȘI DOMNUL, SĂ BEM PAHARUL PÂNĂ LA FUND	61
<i>A murit pentru noi</i>	61
<i>Dacă-l aflăm pe Hristos, devinim o Evanghelie a fericirii</i>	64

O SEARĂ ÎN CASA UNDE S-A NĂSCUT MAICA DOMNULUI	66
<i>Un început înlăuntrul nostru</i>	66
<i>Binecuvântarea lui Dumnezeu în situații de netrecut.....</i>	67
<i>„Am simțit dureri și am născut duhul mântuirii”</i>	67
B. EXPERIEREA SUFERINȚEI ÎN DUHUL BISERICII	71
DUHUL AUTENTIC AL BISERICII ORTODOXE.....	72
<i>Unde este Dumnezeu nostru?</i>	72
<i>Este ceva mult mai de preț decât a ne vindeca.....</i>	75
<i>Întotdeauna Domnul depășește așteptările noastre.....</i>	77
<i>Ne nedreptățim pe noi înșine.....</i>	78
OMUL SE VINDECĂ ÎNLĂUNTRUL BISERICII	80
<i>Biserica este taina lui Dumnezeu</i>	80
<i>Dumnezeu vrea credința noastră.....</i>	81
<i>Prin toate omul trebuie să-L afle pe Dumnezeu.....</i>	82
<i>În Biserică avem siguranță.....</i>	85
MINUNEA CREDINȚEI	87
<i>Femeia cananeeancă se folosește de cuvintele lui Hristos</i>	87
<i>Iată de ce Domnul ne va lăsa să ne chinuim mult</i>	89
<i>Să ne manifestăm această credință</i>	90
ÎN TOATE NECAZURILE SE ASCUNDE O MARE TAINĂ	92
„DĂ TU, CEL CARE PORUNCEȘTI, ȘI PORUNCEȘTE CEEA CE VOIEȘTI” ..	95
<i>Cum de lasă Dumnezeu să se întâmple toate acestea?.....</i>	95
<i>În cele din urmă, toate sunt spre binele omului.....</i>	96
<i>„Dumnezeu știe, Dumnezeu îngăduie!”</i>	97
<i>Vindecarea vine în sufletul tău.....</i>	98
DOMNUL SE MILOSTIVEȘTE DE NOI.....	101
<i>Învierea fiului văduvei din Nain.....</i>	101
<i>Suferința vine nechemată</i>	103
<i>„Nu plânge, Eu sunt aici!”.....</i>	104
<i>Ce să facem ca să intrăm vii în Împărăția lui Dumnezeu?.....</i>	106
SUFERINȚA NE ADUCE FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU DUMNEZEU	109
<i>Suferințe insuportabile, fără nădejde de ușurare.....</i>	109
<i>Oricât am suferi, să fim deschiși față de Dumnezeu.....</i>	110
<i>Singur, doar cu Dumnezeu!.....</i>	112
<i>Să simțim că rugăciunea noastră ajunge la Dumnezeu.....</i>	113
<i>Rugăciunea, o taină adâncă.....</i>	115
<i>Să scoți strigăt din adâncul tău.....</i>	116
<i>„...ca un om neajutorat între cei morți slobod”</i>	118
SUFERINȚĂ MULTĂ, DAR ȘI MILĂ MULTĂ DE LA DUMNEZEU	121
<i>Cu cât tace mai mult Dumnezeu, cu atât este mai prezent</i>	121

„În necaz, m-ai ținut, Doamne!”	123
Lasă-L pe Dumnezeu să te ridice în „aer”	124
„O să înnebunesc! O să mor!”	127
RESPINGEREA, CHIN SAU IZBĂVIRE?	130
De ce să nu filozofăm puțin?	130
Când accepți respingerea, devii omul lui Dumnezeu	132
PUȚINE CUVINTE DESPRE MĂHNIRE	134
„Măhnit este duhul meu în mine”	134
De ce să n-o luăm astfel?	136
DE LA PĂTIMIREA SUFLETEASCĂ LA SFINȚIRE	139
Iubirea subtilă a lui Dumnezeu înlăuntrul suferinței	140
De ce unii suferă și alții nu suferă?	142
„Îți mulțumesc, Dumnezeu meu, că nu mi-ai arătat milă!”	143
PĂCATELE PĂRINȚILOR... ..	145
Unde vom găsi răspuns la toate acestea?	145
Doar multa iubire, marea iubire poate să se manifeste astfel	147
Dumnezeu se folosește de orice pentru binele omului	149
Când te smerești și te căiești, te izbăvești	151
O NĂDEJDE CARE TREBUIE SĂ PLECE	153
Mare este folosul, dacă alergi la Dumnezeu	153
Clipa cea mai critică este când simți că Dumnezeu te respinge..	154
Omul va trece prin momente de neliniște	156
Degrab auzi-mă, Doamne!	157
Nădejdea mântuitoare	158
Domnul este calea, Domnul ne deschide drumul	160
„CA SĂ ADUCĂ ROD ÎNSUTIT...”	162
Tăierea ramurilor	162
„Să nu ai milă de mine, Dumnezeu meu!	163
VINDECAREA PĂCATULUI PRIN VIRTUTE	165
Omul se lasă în mâinile lui Dumnezeu ca o jertfă	165
Sfântul Petru săvârșește păcatul, ca să fie vindecat prin păcat ..	167
Nu dorim să înțelegem cum se vindecă păcatul, pentru că aceasta doare	170
„Pentru Tine suntem supuși morții în fiecare ziua...”	173
VOM TRECE PRIN FURTUNI	174
Un miracol înlăuntrul nostru ne ține	174
În adâncul deznădejzii	175
DOMNUL HRISTOS ESTE ÎNTOTDEAUNA ÎMPREUNĂ CU NOI	177
Nimic nu rămâne în afara proniciei lui Dumnezeu	177
Hristos Domnul se roagă pentru noi	178
Dacă Hristos este cu noi, calea nu va fi împodobită cu flori	179

<i>Lucrarea dumnezeiască necreată pătrunde urzeala pătimirilor ..</i>	181
<i>Certitudinea credinței.....</i>	182
<i>Domnul ne mustră pentru puțina noastră credință</i>	183
<i>Să ne amintim și să ne întoarcem mereu la Hristos</i>	184
C. CEI CARE SUFERĂ PENTRU IUBIREA LUI HRISTOS	187
AU TRĂIT DUREREA, PENTRU CĂ AU CREZUT ÎN HRISTOS	188
<i>„Am trecut prin foc și apă și ne-ai dus la viața cea nouă”</i>	188
<i>Să ne punem pe noi înșine în locul sfântului</i>	189
<i>În aceeași cursă a căzut întreaga omenire.....</i>	191
<i>„Și prin sufletul tău va trece sabia!”</i>	192
<i>Astfel se preamărește sufletul omului.....</i>	194
<i>Este o harismă să ne învrednicească Dumnezeu să suferim.....</i>	196
SFÂNTUL IGNATIE TEOFORUL, EXEMPLU DE MARTIRIU	197
<i>Inspirație de la Domnul.....</i>	197
<i>Nu voi fi al lui Hristos, dacă dinții fiarelor nu mă vor strivi!</i>	198
<i>Martiriul înseamnă strivire</i>	200
SUFLETE FIERBINȚI ÎNCHINATE LUI DUMNEZEU	202
<i>Sfântul Nectarie.....</i>	202
<i>... să biruiești sminteala și să te dăruiești lui Dumnezeu.....</i>	203
CU CÂT DOREȘTI MARTIRIUL, CU ATÂT ACESTA VA VENI.....	205
<i>Ca să nu te irosești.....</i>	205
<i>Noi am privit lucrurile altfel.....</i>	207
<i>Acela ne va duce la tot adevărul</i>	208
D. ÎN FAȚA MORȚII.....	211
MOARTEA ESTE CEA MAI MARE BINEFACERE FAȚĂ DE OMUL CĂZUT ..	212
<i>”Pentru ca răul să nu fie fără de moarte!”</i>	212
<i>Trecerea la viața cea adevărată.....</i>	214
EVENIMENTUL MORȚII ÎL AȘEAZĂ PE OM CU PICIOARELE PE PĂMÂNT	216
<i>Amintește-ți de cele din urmă ale tale.....</i>	216
<i>Moartea este și rea și bună</i>	218
<i>Totul este să te întâlnească Mântuitorul și să te învieze</i>	219
ICONOMIA LUI DUMNEZEU	222
<i>„...ca să se arate faptele lui Dumnezeu”</i>	222
<i>Săvârșește minunea cu „înștiințare”</i>	224
<i>Mântuirea se realizează prin strămtorare și prin moarte</i>	225
FIECARE MOARE ÎN CEASUL CEL MAI POTRIVIT PENTRU EL.....	228
<i>Din iubire, Dumnezeu a lăsat moartea.....</i>	228
<i>De unde știm noi...?.....</i>	229
<i>Cel care va crede și se va boteza, se va mântui!</i>	230

„VĂZÂND-O DOMNUL, S-A MILOSTIVIT DE EA...”	232
<i>Iată, simțim că Dumnezeu se milostivește de noi.....</i>	232
<i>Sufletul se sensibilizează</i>	234
<i>Credința lucrează adânc în sufletul omului.....</i>	236
ZIUA DE NAȘTERE A VIEȚII NOASTRE.....	238
<i>Îndurerează-te cât vrei, dar numai în Dumnezeu.....</i>	238
<i>Și Dumnezeu o îngăduie, spre folosul sufletului nostru.....</i>	239
<i>Să le vedem pe toate în iconomia lui Dumnezeu</i>	239

E. DIN PAGINILE AMARE ALE VIEȚII NAȚIUNII NOASTRE 243

LA SĂRBĂTOAREA NAȚIONALĂ DIN 28 OCTOMBRIE 1940.....	244
<i>Câteva cugetări referitoare la istoria noastră.....</i>	244
<i>Care este voia Ta, Dumnezeul meu?</i>	244
OARE RESPONSABILITATEA ESTE A NOASTRĂ?.....	246
<i>Ești sau nu ești al lui Dumnezeu?.....</i>	246
<i>Vom pătimi multe ca să ne găsim locul!.....</i>	247
<i>Ce solie ne trimite Dumnezeu prin aceste strămtorări?</i>	248
PRAZNICUL ACOPERĂMÂNTULUI MAICII DOMNULUI.....	251
<i>„De vreme ce voi mergeți pieziș și Eu mă voi purta la fel!”</i>	251
<i>Nu ne acoperă întotdeauna Maica Domnului?.....</i>	251
<i>Nu cumva privim strâmb lucrurile?.....</i>	253
<i>Dumnezeu așteaptă să vadă întoarcerea noastră.....</i>	254
<i>Ne este îngăduit să cugetăm și să lucrăm astfel?</i>	255
<i>Ce vrea Dumnezeu?.....</i>	257
<i>Cine ești Tu, Dumnezeul meu? Sunt eu mai presus de Tine?</i>	258
GHENADIE AL II-LEA SCHOLARUL	260
<i>S-a salvat adevăratul duh al Bisericii</i>	260
<i>Starea cea adevărată înaintea lui Dumnezeu.....</i>	261
<i>Toate poartă înlăuntrul lor taina mântuirii.....</i>	262
<i>Dumnezeu trimite și colacul de salvare al mântuirii.....</i>	263
<i>Rugăciunea Sfântului Ghenadie</i>	265
CUCERIREA CETĂȚII SFINTE	273
<i>Purtăm asupra noastră stigmatul</i>	273
<i>Dumnezeu așteaptă căință îndoită</i>	273
<i>Cu Dumnezeu nu este de glumă!</i>	275
CETATEA A CĂZUT	277
<i>Nu pentru loc este ales poporul, ci pentru popor este ales locul. 277</i>	277
<i>Ultimele zile ale cetății libere.....</i>	277
<i>Dumnezeu hotărăște așa, dar până când?.....</i>	279
<i>Constantin Paleologul.....</i>	282
<i>Maica Domnului din Muhliu</i>	283

<i>Voința lui Dumnezeu este cea care-l odihnește pe om</i>	283
CĂDEREA CETĂȚII: RESPINGERE DIN PARTEA LUI DUMNEZEU, SAU	
ÎNCUNUNARE MARTIRICĂ?	285
<i>Ce altceva mai bun?</i>	285
<i>Ce sens are existența locului sfânt?</i>	287
<i>Când Dumnezeu își retrace harul Său!</i>	289
MACEDONIA	291
CREȘTINII DE ASTĂZI, ROBI AI ROSTUIRII	297
<i>Nu are nici o legătură viața noastră cu viața sfinților</i>	297
<i>Robii duhului lumesc</i>	299
<i>A căuta Împărăția cerească înseamnă să-L cauți pe Hristos</i>	300
<i>Să-ți pierzi nădejdea în toate celelalte și să crezi în Hristos</i>	301
<i>Să stai înaintea lui Dumnezeu așa cum ești!</i>	303
<i>Când vine harul, te ajută să faci ceea ce nu puteai până atunci</i> ..	304
<i>Nu cumva te temi în adâncul tău de harul lui Dumnezeu?</i>	305
ÎN LOC DE EPILOG. SPRE ODIHNA CEA ADEVĂRATĂ	307
<i>Care este problema principală?</i>	307
<i>Cine este cel ostenit și împovărat? Pe cine odihnește Domnul?</i> ..	309
<i>Ce înseamnă să porți jugul lui Hristos? Ce înseamnă odihna?</i> ..	312
<i>Trăim și încă existăm pentru ca să ne mântuim!</i>	313
CUPRINS	315

A
Suferința,
binecuvântare sau blestem?

*„În lume neazuri veți avea,
dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea!”*

Ioan 16, 33

„Dă-mi și altă durere”³

Suferința aduce în suflet mai mult folos decât orice altceva

Frații mei, de fiecare dată când prăznuim un sfânt, o sfântă - și așa cum știți în fiecare zi prăznuim sfinți - pomenirea acestora să fie un prilej să vedem mai clar lucrurile și, ajutați de aceștia, să ieșim din nesimțirea, din mocirla, din trândăvirea noastră. Să lepădăm acel duh pe care în mod obișnuit îl avem toți, că lucrurile sunt grele, că nu putem să trăim așa cum vrea Dumnezeu. Aceasta este greșeala noastră. Că lucrurile stau așa ne dau mărturie Sfinții Bisericii, care sunt pilde vii că cineva poate să trăiască așa cum dorește Domnul și că orice om poate să se sfințească așa cum s-au sfințit toți aceștia. Să știți că nu facem deloc bine când îi cinstim pe sfinți dar nu le urmăm cătuși de puțin exemplul, nu înaintăm și noi pe calea urmată de aceia, nu ridicăm crucea lui Hristos așa cum au ridicat-o și au purtat-o ei.

Noi, oamenii de astăzi, suntem deprinși și dorim în toată vremea tihnă, ușurință, confort, satisfacție, odihnă. Nu este bună, însă, viețuirea noastră. În această lume trebuie să ne dăruim pe noi înșine pătimirii lui Hristos, Crucii Mântui-

³ Predica a fost rostită în timpul slujbei de priveghere într-o biserică din Cipru. Câteva fragmente din cuvântare au fost omise pentru că nu erau indispensabile pentru tema cărții.

torului, trebuie să ne dăm pe noi înșine martiriului. Mai mult sau mai puțin, toți vom mărturisi. Cel care în cele din urmă se va mântui, va trebui să treacă mai întâi prin martiriu. Desigur, nu este același martiriu pentru toți, însă cu toții vom trece printr-un martiriu.

Sfinții care au viețuit după vremea prigoanelor, după epoca martirilor și s-au nevoit în munți și în pustii, au trăit, așa cum se spune, martiriul conștiinței. La fel și Sfinții Părinți și toți sfinții până astăzi. Așadar, să dorim martiriul, să fim gata să-l experiem, să nu ne tânguim, să nu dăm bir cu fugiții, să vrem să scăpăm de acesta alergând într-un loc sau în altul.

De curând am vorbit despre câteva căi scurte de mântuire și printre altele m-am referit și la suferință. Nu există nici un om în această lume care n-a suferit, care nu va suferi, care nu va trăi un fel de suferință fie trupească, fie sufletească. Toți suferim. Mi-am amintit despre o întâmplare. Mă aflam într-o tovărășie pe Sfântul Munte și ajunseseam pe înfricoșătoarele locuri de nevoie ale Karuliilor. Aceste locuri sunt pustiul cel mai aspru al Sfântului Munte. Acolo, printre alții, se nevoia și un monah sârb pe care l-am vizitat. Ne-a primit cu multă bucurie, așa cum fac de obicei toți călugării de la Sfântul Munte, și, când l-am rugat să ne spună ceva spre folosul nostru sufletesc, a adus vorba despre suferința lui. Ne-a spus că într-un timp suferea foarte mult și se ruga pe măsură. După ce a îndurat mult, a răbdat și iarăși a răbdat, ca și cum Dumnezeu n-ar fi auzit rugăciunea lui, în cele din urmă, la un moment dat, a luat ulei din candela lui Hristos și a pus pe locul care-l durea și suferința a încetat. După ce durerea l-a părăsit și s-a simțit sănătos, a înțeles atunci cât de bine a făcut sufletului său acea pătimire. Este adevărat că în ceasul în care cineva suferă, nu înțelege aceasta. Când însă

suferința trece, abia atunci vede cât bine i-a adus. Așadar, abia după ce suferința a trecut, ascetul a înțeles cât de bine îi făcuse. De aceea, așa cum ne-a spus, a început apoi, să-L roage pe Hristos să-i dea și altă suferință și vorbind grecește, cu accentul lui sârbesc, zicea: „Dă-mi și altă suferință, dă-mi și altă suferință!” Chiar dacă suferința era cumplită, era mare, de nesuportat, făcuse mult bine sufletului său și de aceea o cerea. Ne-a spus clar: „Oricât te-ai ruga, nu te folosești de rugăciune, cât te folosești de suferință!”

Suferința brăzdează adânc sufletul

Avea dreptate călugărul acela când spunea că suferința aduce în suflet mai mult folos decât orice altceva. Așadar, să ne străduim să ne explicăm aceasta înlăuntrul nostru. Suntem foarte egoiști, iubitori de noi înșine, fie că înțelegem fie că nu, Oricât s-ar strădui cineva prin rugăciunea lui sau prin alte mijloace să fugă de iubirea de sine și să se predea lui Hristos, nu este ușor să o faci pentru că înlăuntrul lui se întristează, se iubește pe sine atât de mult și nu rezistă să se umilească, să se trudească mai mult decât acceptă sufletul lui.

Este asemenea medicului care, oricât de bun ar fi pentru ceilalți, când este vorba să se opereze pe sine sau să facă cea mai mică intervenție pe el însuși, să scoată o așchie care i-a intrat în picior sau să-și curețe o rană, nu va suporta când va vedea că se taie pe sine. Mâna lui nu va mai fi sigură, va începe să tremure și altele asemenea. Nimeni nu poate să se opereze pe el însuși. La fel se întâmplă și cu rugăciunea: oricât ne-am ruga, nu putem să ne depășim pe noi înșine. Desigur, Dumnezeu aude rugăciunea noastră, însă problema nu este dacă ne aude Dumnezeu, ci cât dăm noi

înșine lui Dumnezeu, în ce măsură ne lepădăm de omul cel vechi, cât aruncăm din egoismul nostru, din iubirea noastră de sine? Această lepădare costă și omul n-o va face ușor. Când vine însă durerea, suferința, fie trupească, fie sufletească este altceva. Se poate să ai o durere sufletească pricinuită de un necaz pentru, de o boală. În astfel de situații cineva poate suferi chiar mai mult decât dacă ar fi fost el însuși bolnav.

Există mame, de exemplu, care cu bucurie ar primi suferința în locul copilului lor, ar suporta mai ușor durerea proprie, decât pe a copilului. Durerea sufletească poate apărea din multe pricini și poate fi mare. Așadar, când vine durerea, nu ne întrebă deloc, nu cere voie nimănui ca să-și facă simțită prezența și niciodată nu ne va întreba: „Vrei să te doară puțin mai sus, dorești să te doară puțin mai adânc? Vrei să simți mai puțin durerea?” Nu ne va spune niciodată nimic. Durerea vine și produce suferință fără să ia seama la noi. Când îți faci însă rugăciunea sau împlinești orice altă virtute, o faci cât vrei și până unde vrei. După aceea poți să spui: „De-aici încolo nu mai pot!” Dacă ți-ar fi stat în putere ai fi zis și suferinței: „Ajunge atât! Nu pot să sufăr mai mult!” Însă nu este la îndemâna ta acest lucru, nici nu te întrebă durerea dacă mai poți s-o înduri. Ea continuă să existe și astăzi, și mâine... Dacă ai fi hotărât tu, ai fi răbdat o zi, două și după aceea ai fi grăit: „Acum nu mai pot, să înceteze durerea!” Dar ea poate să dureze nu doar două zile, ci două luni, poate doi ani sau mult mai mult.

...ca un plug

Așadar, suferința pătrunde ca un plug în existența ta - fie ca durere trupească fie ca durere sufletească - și o

brăzdează nemilos, fără să te întrebe ceva. Chiar dacă te tânguiești, chiar dacă te vaiți și plângi, sau orice altceva ai face de durere, nu te întrebă nimic. Suferi fără limite. Dar aici este taina: dacă nu te tânguiești atunci când te afli în dureri, dacă nu te vaiți, dacă rabzi cât poți și spui: „Dumnezeul meu, fii binecuvântat!”, va fi foarte bine pentru sufletul tău.

Cum se poate aceasta? Uite cum: când ai da să te tângui și îți vine să spui „Of”, în loc să spui așa, tu să grăiești: „Fii binecuvântat, Dumnezeul meu!” Tânguitul tău să fie acesta, să fie ca și cum ai zice: „Dumnezeule meu, Tu știi că sufăr mult, știi că aș vrea să înceteze suferința mea, dar fie după cum voiești Tu! Să nu se facă voia mea!”

Deci, dacă cineva gândește și lucrează așa în vremea suferinței, dacă ia o asemenea atitudine, atunci durerea este un lucru foarte bun, pentru că, așa cum am zis, ea brăzdează adânc precum plugul și scoate rădăcinile patimilor. Una este lucrarea în grădină, când mergi și tai buruienile de deasupra și alta este când scoți rădăcinile din adânc.

Suferința răvășește sufletul, inima. Înlăuntrul ei toate sunt făcute una cu pământul. Egoismul, mândria și iubirea de sine se pierd, dispar toate aceste stări păcătoase, pentru că toate sunt înlăuntrul nostru ca o fortăreață, ca o întăritură, care nu poate fi distrusă cu nimic. Ce vom face atunci când pătrunde durerea înăuntrul nostru? Trebuie, așa cum am spus, să avem această atitudine și să rostim: „Binecuvântat să fii, Domane, Dumnezeule meu, de vreme ce Tu vrei să sufăr, de vreme ce Tu îngădui durerea!”

Vă rog ca toate suferințele și durerile să le includeți în ceea ce spunem noi acum. Nu lăsați nimic pe dinafară, nu excludeți niciuna. Dacă suferim din pricina unei greșeli sau chiar din cauza unui păcat, și această suferință s-o cercetăm în contextul celor spuse. Ai săvârșit, de exemplu, un păcat

greu și acesta a avut ca urmare consecințe rușinoase și durerea face ravagii înlăuntrul tău? Și această durere poate fi încadrată în binecuvântarea lui Dumnezeu dacă te căiești pentru păcatul tău, dacă îți pare rău pentru greșala ta și zici: „Așa-mi trebuie, Dumnezeule meu! Așa sunt, așa m-am purtat, așa să pățimesc! Binecuvântat fie Numele Tău, binecuvântată fie suferința aceasta pe care Tu mi-o trimiți!” Așadar, toate suferințele sunt incluse în această perspectivă, niciuna nu face excepție, niciuna nu rămâne pe dinafară.

Vă rog să luați aminte la aceasta, pentru că la plecare este posibil să spuneți: „Părinte, ne-ai vorbit despre suferință, dar suferința pe care o am eu este altfel decât celelalte.” Să știți că toate suferințele sunt la fel!

...Și vine harul și binecuvântarea lui Dumnezeu, dar fără primejdia să cazi în mândrie

Așadar, atunci când suferim, în loc să ne văitam și să ne tânguim sau să ne împotrivim, să-L binecuvântăm pe Dumnezeu și să-L preamărim. Spunând în sine noastră „Binecuvântat fii, Dumnezeule!” Îi arătăm că, de vreme ce a socotit că este bine să vină asupra noastră suferința, ne este bine, ne aflăm astfel odihna. Atunci plugul acesta al suferinței desțelenește acel ceva care exista înlăuntrul nostru și care n-ar fi fost deșeză de nimic altceva. Distruge fortăreața care se găsește acolo, pătrunde la temeliiile ei, le aruncă pe toate în aer și nu mai lasă nimic în picioare. Atunci vin harul și binecuvântarea lui Dumnezeu pe care omul le simte numai după ce trece suferința. Mai mult după ce trece suferința își dă seama de prezența lor, decât în timpul suferinței. De aceea, dacă nu vezi această binecuvântare în vremea sufe-